

hvorledes Lønningsudvalget i sin flere Flertal i alt Fald er tilbøjeligt til at stille sig overfor de Spørgsmaal, der jo vitterligt ligge bag ved de forskjellige Lønningslove, som ere forelagte. Set fra dette sidste Synspunkt, er det, at det forekommer mig, at det som nu er fremkommet for Udvalget, ikke varsler videre godt, naar jeg indtager den lille Ændring i det Bestaaende, hvormed hele Udvalget jo har været enigt, den nemlig at indrømme Retstbetjentene Diætet i de enkelte Tilfælde, hvor de nu ingen have, thi end det maa siges at være høit urigtigt, at de ingen have, og forhøje Diæterne i enkelte Tilfælde, hvor de nu erkjendes at være aldeles urimelig lave. Bortset fra denne Ændring, gaar Udvalgets Flertals Indstilling ud paa at fastholde Lønningsforholdene usvarende for Retstbetjentene, og i den Henseende fortjener det jo særlig at bemærkes, ikke saa meget, at man ikke har villet gaa ind paa de ubetydelige Forhøielser, der ere bragte i Forslag for de Retstbetjente, der henhøre til de to højeste Lønningsklasser, at man ikke har villet gaa ind paa at raade Bod paa den Uret, som ved Revisionen i 1870 blev tilføjet de to højeste Klasser af Retstbetjente, som at man ikke har villet gaa ind paa den af den høitærede Justitsminister foreslaaede, som det forekommer mig, meget moderate Forhøielse af Lønningerne for Retstbetjentene i de lavere Klasser. Man har ved at bevare de Lønninger, som ganske vist ere fastslaaede i Lønningsloven af 1870, men i Virkeligheden skrive sig fra 1860, og det uagtet man ved dette Resultat kommer til at stille disse Embedsmænd i Virkeligheden lavere, end de faktisk have været stillet i de senere Aar, da der gennem Finantsloven har været givet Lønningsstillæg til Bedste for alle lavere lønnede Embedsmænd, i Virkeligheden i Udvalget, hvad dets Flertal angaar, vist utilbøjelighed til for disse Embedsmænds Bedømmende at ville følge den Vet, som man har været inde paa allerede i en temmelig lang Række af Aar, nemlig 5-6 Aar. I den Henseende forekommer det mig, at det Forslag, der foreligger fra Udvalgets Flertals Side, varsler og varsler paa en ikke heldig Maade. Jeg ønsker dog, forinden jeg forlader disse almindelige Bemærkninger, at tilføje den, at jeg tror, at det maa anses for nu at være temmelig klart, at der ingen Udsigt er til, at i alt Fald alle de Lønningsforslag, der ere fremsatte, kunne blive gennemførte i indværende Samling, hvis da ikke denne skal blive endnu meget længere, end man hidtil har troet. Forjaadvidt der jo har været bemærket, at Fremstøtelsen af de sidste Lønningsforslag skulde være en Grund til, at man naar ikke som de foregaaende Aar har været betænkt paa at flette Embedsmændene et lille Tilleg til de normerede Lønninger paa Finantsloven, er altsaa nu Stillingen den, at det kan forudsættes, at dette Hensyn vil ikke længere gjøre sig gjældende

praktisk, og der vil altsaa efter min Formening være Opfordring til at overveje, hvad Situationen herefter træver. Særligt skal jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at Fremstøtelsen af de Lønningslovsforslag, som ere blevne fremsatte, i og for sig ikke kunne indeholde en fuldstændig Grund til at styde det omhandlede almindelige Spørgsmaal tilside, da det jo er vitterligt, at de fremsatte Lovforslag ingenlunde omfatte alle saavel militære som civile Embedsmænd og navnlig ikke alle civile Embedsmænd; og selv hvis det virkelig skulde være slet, hvad der forøvrigt forekommer mig at være noget sangvinisk at vente, at samtlige de civile Lønningslovsforslag skulde være gennemførte, vilde det Spørgsmaal alligevel have maattet paatrænge sig, om man ikke paa en eller anden Maade vilde se at tilvejebringe en Lønningsforbedring, i alt Fald i samme Grad og i samme Omfang, som den, Embedsmændene faktisk have nydt Gode af i de sidste Aar.

Naar jeg nu efter disse almindelige Bemærkninger, som jeg har fundet Anledning til at fremføre, og som jeg har glædet mig over, at der blev givet mig Leilighed til at udtale, vender tilbage til det særlig foreliggende Lønningsforslag, saa grunder Flertallet den Stilling, som det indtager til Lovforslaget, i det Væsentlige paa den Betragtning, at der foretaar en Retstreform, og at det derfor ikke er værdt at være ved Retstbetjentenes Lønning. Den høitærede Justitsminister vil selv være den mest kompetente til at udtale sig om, hvorvidt hans Behovelse af Forslag til en Retstreform bør have den Betydning, at man kan gaa ud fra, at det kun vil være 1 eller 2 Aar, inden denne Reform kan blive gennemført, samt om i Løbet. Jeg maa tilføje, at uagtet jeg selvfølgelig fastholder Haabet om, at Forslag i den Retning fra Justitsministerens Side vil møde al mulig Velvilje saavel i dette som i det andet Hing, er den Reform, hvormed der er Tale, saa overordentlig stor, saa indgribende og omfattende mangfoldige forskellige Forhold, at efter den Kundskab man har til Svirigheden, hvormed der arbeides paa Rigsdagen, er det ikke særlig Jøse just til at tro, at denne Reform skulde kunne blive gennemført i een eller to, maasse i flere Rigsdagssessioner, og selv efter dens Gennemførelse synes det at være indlysende, at der maa hængaa nogle Aar, inden Reformen tilfulde kan træde ud i Løbet. Selv under de gunstigste Forudsætninger vil der altsaa hængaa ikke saa ganske saa Aar, i hvilke den nugældende Ordning maa opretholdes, og det forekommer da mig, at denne Demission til den nærfølgende Retstreform ikke kan retfærdiggjøre, at man i denne Aarvælte lader saadanne mindre Mangler blive urettede, som man er gjort opmærksom paa, og at det navnlig ikke vil kunne retfærdiggjøres, at man af Hensyn til denne Retstreform andlader at give de paagjældende Embedsmænd en saadan Lønning, som i og for sig maa anses for at være passende,